Od autorky série Upíří deníky L. J. Smith

ŘÍŠE TEMNOT

Černá magie

FRAGMENT

Říše temnot
Černá magie

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

L. J. Smith
Říše temnot – Černá magie – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ŘÍŠE TEMNOT...

LÁSKA NIKDY NEBYLA TAK NEBEZPEČNÁ.

ŘÍŠE TEMNOT není žádné konkrétní místo. Trvale nás obklopuje. Tvorové z Říše temnot jsou krásní, smrtelně nebezpeční a pro lidi neodolatelní. Váš nejlepší přítel může být jedním z nich – jak zdrcující.

Zákon Říše temnot je naprosto jasný: lidé se nikdy nesmějí dozvědět, že Říše temnot existuje. A její příslušníci se nesmějí zamilovat do člověka. Porušení zákona má strašlivé důsledky.

Toto jsou příběhy o tom, co se stane, když někdo poruší pravidla.

ŘÍŠE TEMNOT

Černá magie

L. J. Smith

FRAGMENT

S díky věnováno Maureen Ogdenové

1. KAPITOLA

Vyloučena.

Thee Harmanové bez přestání znělo v uších jedno z nejhorších slov, které si student střední školy může představit, a babiččino auto se mezitím stále víc přibližovalo ke školní budově.

„Tohle je vaše poslední šance. Je vám to jasné?“ prohlásila babička Harmanová, která seděla na předním sedadle spolujezdce.

Řidič přibrzdil a ona pokračovala: „Nevím, proč vás vyhodili z minulé školy, a ani to vědět nechci. Ale jestli tady bude jen *náznak* nějakých potíží, vzdám to a obě vás pošlu k tetě Uršule. A to přeci nechcete, viďte?“

Thea rázně zavrtěla hlavou.

Domu tety Uršuly se říkalo Klášter. Byla to šedivá, kamenná, pochmurná pevnost na pustém horském vrcholu. A uvnitř vládla teta Uršula, která se sevřenými rty sledovala každý váš pohyb. Thea by radši umřela, než aby se k ní přestěhovala.

Sestřenice Blaise, která seděla na zadním sedadle hned vedle ní, zavrtěla hlavou, ale Thea si nedělala iluze, že babičku vůbec vnímá.

Dokonce i Thea se stěží soustředila. Byla roztržitá a zmatená a připadalo jí, že pořád stojí v kanceláři ředitele jejich poslední školy v New Hampshire. Nespouštěla oči z jeho tváře, která prozrazovala, že se chystá ji i Blaise vyloučit. Zase.

Ale tentokrát to bylo nejhorší. Nikdy nezapomene, jak za okny červeně a modře blikalo policejní auto, jak stoupal dým z doutnajících zbytků hudebního křídla nebo jak křičel Randy Marik, když ho policie odváděla do vězení.

Nebo jak se Blaise v jednom kuse usmívala. Triumfálně, jako kdyby to všechno byla jen hra.

Thea se nenápadně podívala na svoji sestřenici.

Blaise vypadala nádherně a nebezpečně, ale vlastně za to ani nemohla. Takhle vypadala vždycky. Z větší části za to vděčila svým drzým šedým očím a vlasům, které měly tmavou kouřovou barvu. Od jemné světlovlasé They se lišila stejně, jako se liší den a noc. Její krása jim v jednom kuse působila potíže, ale Thea ji milovala.

Konec konců, vždyť spolu vyrůstaly jako sestry. A sesterské pouto je pro čarodějnice to nejsilnější.

Ale nemůžeme se znovu nechat vyhodit. Nemůžeme. Já vím, že právě teď si říkáš, že to uděláš zase a stará

dobrá Thea se sveze s tebou. Ale tentokrát se mýlíš. Tentokrát ti to překazím.

„To je všechno," řekla najednou babička a ukončila svoje kázání. „Do konce října žádný průšvih, jinak budete litovat. Teď vystupte." Pak praštila holí do opěradla na sedadle řidiče. „Domů, Tobiasi."

Řidič, kluk ve věku studenta střední školy, měl nepřítomný a ušlápnutý výraz, jaký získali během pár dní všichni babiččini učedníci. Zamumlal: „Ano, výsosti," a sáhl po rychlostní páce. Thea zatáhla za kliku u dveří a vyklouzla z auta. Blaise vystoupila hned za ní.

Prastarý lincoln continental odjel. Thea s Blaise zůstaly samy pod teplým nevadským sluncem před komplexem dvoupodlažních budov z nepálených cihel. Střední školou Lake Mead.

Thea párkrát zamrkala a pokusila se nastartovat mozek. Pak se obrátila na svoji sestřenici.

„Slib mi," řekla hrozivě, „že tady stejnou věc neuděláš."

Blaise se zasmála. „Já nikdy nedělám stejnou věc dvakrát."

„Ty víš, co tím *myslím*."

Blaise sevřela rty a sehnula se, aby si upravila horní okraj svých kotníčkových bot. „Mám dojem, že to babička s tím kázáním trochu přehnala, nemyslíš? Asi nám něco zatajila. Co znamenala ta poznámka o konci října?" Narovnala se, odhodila dozadu pramen tmavých vlasů

a sladce se usmála. „Zajdeme do kanceláře a vyzvedneme si naše rozvrhy?“

„Odpovíš mi na moji otázku?“

„Ty ses mě na něco ptala?“

Thea zavřela oči. „Blaise, začínají nám docházet příbuzní. Jestli se to stane znovu… copak *ty* chceš jít do Kláštera?“

Blaise se poprvé zachmuřila. Pak pokrčila rameny, až se jí zavlnila volná košile rubínové barvy. „Radši si pospíšíme. Přece nechceme přijít pozdě.“

„Běž napřed,“ řekla unaveně Thea. Sledovala, jak se její sestřenici při odchodu vlní boky v typickém rytmu značky Blaise.

Thea se znovu zhluboka nedechla a začala zkoumat budovy s klenutými zárubněmi a růžovou omítkou. Věděla, co ji čeká. Další rok života mezi *nimi*. Bude se tiše plížit po chodbách s vědomím, že se liší od všech kolem. Ale byla opatrná a dokázala zkušeně předstírat, že je stejná.

Nebylo to těžké. Lidé nejsou moc chytří. Jen se musela trochu soustředit.

Právě se vydala ke kanceláři, když zaslechla nějaký křik. Na konci parkoviště se shlukla malá skupinka studentů.

„Nepřibližujte se k němu.“

„Zabijte ho.“

Thea nenápadně přistoupila ke skupině. Když zjistila,

co leží na zemi na druhé straně obrubníku, vyděšeně udělala pár kroků dopředu. Nakonec stála přímo nad tím.

Ach, ten je *nádherný*. Dlouhé silné tělo, široká hlava a na ocase několik rychle vibrujících zrohovatělých kroužků. Vydávaly zvuk, jako když uniká pára, nebo jako když třesete se zrníčky melounu.

Had byl olivově zelený a na zádech měl široké kosočtverce. Šupiny na hlavě se leskly, jako kdyby byly mokré. A jeho černý jazyk se tak rychle kmital…

Najednou kolem ní proletěl kámen a dopadl na zem za hadem. Zaprášilo se.

Thea zvedla hlavu. Nějaký kluk v ustřižených džínách se stáhl zpátky. Vypadal ustrašeně i vítězoslavně.

„Tohle nedělej," řekl někdo.

„Vezměte si klacek," ozval se někdo jiný.

„Držte se od toho dál."

„*Zabijte* ho."

Přiletěl další kámen.

Tváře kolem They nevypadaly krutě. Některé byly zvědavé, jiné vyplašené, na dalších viděla jakýsi fascinovaný odpor. Ale pro hada to znamenalo totéž.

Přiběhl kluk s rudými vlasy. V ruce držel klacek zakončený vidlicí. Ostatní zvedali kameny.

Nemůžu dovolit, aby to udělali, pomyslela si Thea. Chřestýši jsou hodně křehcí a jejich páteř je tolik zranitelná. Tyhle děti by mohly hada zabít, aniž by chtěly.

A radši ani nechtěla myslet na to, že by jich mohl pár uštknout.

Ale neměla u sebe nic. Žádný jaspis proti jedu, ani svatojánský kořen na uklidnění mysli.

Nevadí. Musí *něco* udělat. Rudovlasý kluk s klackem kroužil kolem jako zápasník, který čeká na zahájení boje. Děti, které stály za ním, ho střídavě varovaly i povzbuzovaly. Had vlnil tělem a kmital jazykem rychleji, než mohly Theiny oči zachytit. Bylo to *šílené.*

Odhodila batoh a postavila se před rudovlasého kluka. Viděla jeho zděšení a slyšela jekot několika dětí, ale snažila se mu odříznout cestu. Potřebovala se soustředit.

Doufám, že to zvládnu.

Klekla si asi třicet centimetrů od hada.

Had zaujal útočnou pozici. Zvedl přední část těla a stočil ji do tvaru písmene S, hlavu a krk držel jako namířený oštěp.

Klídek… klídek, říkala si v duchu Thea a upřeně se dívala do úzkých zorniček jeho žlutých očí. Pomalu zvedla ruce a dlaně obrátila k hadovi.

Za ní se ozvaly znepokojené hlasy.

Had se nadechoval a vydechoval a zuřivě při tom syčel. Thea dýchala opatrně a snažila se vypadat mírumilovně.

Kdo by jí teď mohl pomoci? Jasně, její osobní ochránkyně, bohyně nejbližší jejímu srdci. Eileithyia ze starověké Kréty, matka všech zvířat.

Eileithyio, paní zvířat, prosím, řekni tomuto stvoření, aby se *uklidnilo*. Pomoz mi nahlédnout do jeho malé hadí hlavičky, ať vím, co mám dělat.

A pak se to stalo. Ta nádherná proměna, které nerozuměla ani ona sama. Její část se *stala* hadem. Byl to zvláštní pocit. Pořád byla sama sebou a zároveň se rozzlobeně a podrážděně svíjela na zemi a zoufale se snažila dostat zpátky do bezpečí keřů. Nedávno měla jedenáct mladých a zatím se pořádně nezotavila. Teď ji obklopili velcí, teplokrevní, rychle se pohybující tvorové.

Velké-živé-věci… moc blízko u mě. Nereagují na moje výstražné chřestění. Radši je kousnu.

Had má jen dvě pravidla, jak zacházet s živočichy, kteří nejsou jeho potrava. Zaprvé: chřesti ocasem, dokud neutečou, aniž by na tebe šlápli. Zadruhé: pokud neutečou, zaútoč.

Thea-člověk držela ruce nehybně a snažila se do hlavičky plaza dostat novou myšlenku. *Očichej mě. Ochutnej mě. Nepáchnu jako lidé. Jsem dcera Pekel.*

Hadův jazyk se dotkl její dlaně. Špičky jazyka byly tak tenké a jemné, že Thea ani necítila, když se dotkly její kůže.

Ale uvědomila si, jak klesla hadova ostražitost. Začal se uklidňovat a chystal se na ústup. Během další minutky by ji poslechl a odplazil se pryč.

V davu za sebou uslyšela rozruch.

„Támhle je Erik!“

„Hej, Eriku, chřestýš!“

Nevšímej si toho, pomyslela si Thea.

V dálce zaslechla nový hlas, který se přibližoval. „Lidi, dejte mu pokoj. Nejspíš to bude nějaký hadí sameček.“

Ozval se rozčilený nesouhlas. Thea cítila, jak její spojení zeslábló. Soustřeď se…

Ale během toho, co následovalo, by nikdo nemohl zůstat soustředěný. Zaslechla rychlé kroky. Dopadl před ni stín a někdo zalapal po dechu.

„Chřestýš!“

A *pak* ji něco praštilo, strčilo do ní, a ona odlétla stranou. Stalo se to tak rychle, že neměla čas se otočit. Bolestivě dopadla na ruce a ztratila nad hadem kontrolu.

Když se ohlédla, viděla jen, jak olivově zelená hlava vylétla dopředu tak rychle, že připomínala rozmazanou šmouhu. Její čelisti byly široce, neuvěřitelně široce rozevřené a tesáky se zabořily do džín na noze kluka, který ji odstrčil stranou.

2. KAPITOLA

V davu propukla panika.

Všechno se odehrálo najednou a Thea nebyla schopná rozlišit jednotlivé pocity. Polovina přihlížejících utekla, druhá půlka ječela.

„Zavolejte devět-jedna-jedna!“

„Dostalo to Erika!“

„*Říkal* jsem, že ho máte zabít!“

Rudovlasý kluk s tyčí vyrazil dopředu. Ostatní děti pobíhaly kolem a hledaly kameny. Ze skupinky se stala trestná výprava.

Had divoce chřestil. Byl to strašidelný prskavý zvuk. Dostal záchvat zuřivosti a chystal se znovu zaútočit. A Thea s tím nemohla nic dělat.

„Hej!“ Ten hlas ji polekal. Byl to Erik, kluk uštknutý hadem. „Uklidněte se, lidi. Joshi, dej mi to,“ oslovil rudovlasého kluka s klackem do vidlice. „Nekousnul mě. Jen zaútočil.“

Thea na něj zůstala nedůvěřivě zírat. On se *zbláznil*?

Ale všichni ho poslechli. Dívka v pytlovitých kraťasech a krátkém topu odhodila kámen.

„Nechte mě, chytím ho a pak ho odnesu do křoví, kde nikomu neublíží."

Určitě se zbláznil. Mluvil tak věcně, tak rozumně, a chystal se přimáčknout hada klackem. *Někdo* musí rychle něco udělat.

Thea zahlédla rubínovou barvu. V davu stála Blaise a se sevřenými rty ji pozorovala. Thea se rozhodla.

Střemhlav skočila po hadovi, který sledoval klacek. Popadla ho za hlavu, pak chytila tělo a na chvíli, kterou potřebovala, aby ho mohla zmáčknout přímo za hlavou, ho znehybnila. Nepustila ho, i když měl otevřené čelisti a jeho tělo se zmítalo.

„Popadni ho za ocas. Odneseme ho odtud," řekla bez dechu bláznivému Erikovi.

Erik ohromeně zíral, jak svírá hada. „Probůh, nepouštěj ho. Každou vteřinu se může přetočit."

„Já vím. *Chyť* ho!"

Poslechl ji. Dav se rozprchl, když kolem něj prošla Thea, která v napnuté paži pevně svírala hadovu hlavu. Blaise neutekla, jen se na hada podívala, jako kdyby páchl.

„Tohle potřebuju," zašeptala rychle Thea, když míjela svoji sestřenici. Volnou rukou chňapla po jejím náhrdelníku. Jemný řetízek se přetrhl a Thea pevně sevřela kámen.

Zamířila mezi zakrslé keříky. Váha hada ji v napnuté paži tížila. Šla rychle, protože Erik neměl moc času. Pozemek za školou vedl do kopce, pak zase klesal. Porost byl čím dál divočejší a víc šedohnědý. Když byly budovy mimo dohled, Thea zastavila.

„Tady je dobrý místo," řekl Erik. Jeho hlas zněl nepřirozeně.

Thea se otočila a zjistila, že je bledý jako stěna. Statečný, a hrozný, hrozný šílenec, pomyslela si. „Dobrá, tady ho pustíme." Ukázala hlavou: „Hodíme ho tímhle směrem, a pak honem zpátky."

Přikývl a počítal s ní. „Jedna… dvě… *tři*."

Trochu hada rozhoupali a pustili ho. Had letěl elegantním obloukem a přistál kousek od trsu purpurové šalvěje. Okamžitě se odplazil do křoví, aniž projevil sebemenší náznak vděčnosti. Thea cítila jeho chladné, vzdalující se myšlenky: *Ta vůně… ten stín… bezpečí.*

Vydechla. Ani si neuvědomila, že před tím zadržela dech.

Zaslechla, jak se za ní Erik prudce posadil. „No, a je to." Dýchal rychle a nepravidelně. „Můžu tě teď požádat o laskavost?"

Dlouhé nohy měl natažené přímo před sebou a byl ještě bledší než před chvílí. Na horním rtu mu vystoupil pot.

„Víš, nejsem si tak úplně jistej, že mě neuštkl," řekl.

Thea věděla – a věděl to i Erik – že *uštkl*. Chřestýši občas zaútočí, aniž kousnou, a občas kousnou, aniž by do rány vypustili jed. Ale tentokrát ne. Nemohla uvěřit, že by nějaký člověk měl o hada takovou starost, aby si nenechal ošetřit kousnutí.

„Podívám se ti na tu nohu," řekla.

„Řekl bych, že by spíš bylo lepší zavolat záchranku."

„Prosím, nech mě, ať se podívám." Snažila se mluvit mile. Klekla si před ním a pomalu natáhla ruku. Takhle by se přibližovala k vyplašenému zvířeti. Ani se nepohnul a nechal ji vyhrnout nohavici džín.

A tam to uviděla. Dvě malé ranky na opálené kůži. Moc to nekrvácelo, ale rána už začala otékat. I kdyby běžela zpátky do školy, i kdyby záchranáři porušili všechny zákony o povolené rychlosti, nebyli by dost rychlí. Jistě, zachránili by mu život, ale noha by mu otekla, zrudla, a pár dní by trpěl neuvěřitelnou bolestí.

Jenže Thea držela v ruce karneol, Isisin kámen. Starověcí Egypťané ho dávali k nohám mumiím. Blaise ho používala ke zvýšení touhy. Ale taky to byl ten nejsilnější prostředek na pročištění krve.

Najednou Erik zasténal. Přikryl si paží oči a Thea věděla, co cítí. Slabost, nucení na zvracení, byl dezorientovaný. Bylo jí ho líto, ale jeho zmatek jí teď hrál do karet.

Přitiskla ruku na zranění. V pevně sevřených prstech držela karneol. Pak si začala potichu pobroukávat a v du-

chu si představila, co chce, aby se stalo. Drahokamy nefungují samy o sobě. Jsou to jen prostředky povzbuzující psychickou sílu. Zostří ji a zaměří k určitému cíli.

Najdi jed, obklop ho, rozežeň ho. Pročisti ho a odstraň ho. Pak povzbuď přirozenou obranu těla. Nakonec utiš otok a začervenání, pošli krev zpátky tam, kam patří.

Jak tam tak klečela a cítila slunce na temeni hlavy, uvědomila si najednou, že něco takového nikdy dřív nedělala. Léčila zvířata. Štěňata otrávená jedem z ropuchy, koťata, která kousl pavouk. Ale nikdy člověka. Bylo zvláštní, že instinktivně věděla, co má dělat. Skoro cítila, že to *musí* udělat.

Posadila se na paty a strčila kámen do kapsy. „Jak se cítíš?"

„Cože?" Zvedl paži z očí. „Promiň. Myslím, že jsem byl na minutku mimo."

Fajn, pomyslela si Thea. „Ale jak se cítíš teď?"

Podíval se na ni, jako kdyby se ze všech sil snažil být zdvořilý. Chystal se jí vysvětlit, že lidem, které uštkl chřestýš, je špatně. Ale pak se jeho výraz změnil. „Cítím se… to je divný… mám dojem, že nevolnost je pryč." Nejistě se podíval na lýtko.

„Není to divný, jen jsi měl štěstí. Ten had tě nekousl."

„*Cože?*" Zvedl se a vyhrnul si výš nohavici džín. Pak zůstal zírat. Noha byla hladká a bez zranění, jen vlevo trochu zarudlá. „Byl jsem si jistý…"

Zvedl k ní oči.

Thea měla poprvé možnost pořádně si ho prohlédnout. Byl to pěkný kluk. Štíhlý, s vlasy pískové barvy, s hezkou tváří a dlouhýma nohama. A ty oči… tmavě zelené s šedými tečkami. V této chvíli byly rozčilené a zmatené, jako oči přihlížejících dětí.

„Jak jsi to udělala?“ zeptal se.

Thea leknutím oněměla.

Takhle by neměl reagovat. Co to s ním je? Když byla schopná znovu promluvit, odpověděla: „Já nic neudělala.“

„Ale jo,“ řekl. Teď byly jeho oči jasné a soustředěné, plné podivné jistoty. Najednou se jeho výraz změnil v něco jako údiv. „Ty… je na tobě něco divnýho.“

Pomalu se naklonil dopředu, jako kdyby ho něco zaujalo. A pak… Thea byla zvyklá vidět samu sebe očima zvířat, jako velké stvoření bez chlupů ve špatné kůži. Ale teď se na sebe dívala tak, jak ji viděl Erik. Jako klečící dívku s rozpuštěnými vlasy, které jí padaly na ramena, a něžnýma hnědýma očima. Tvář měla příliš jemnou a na ní ustrašený výraz.

„Jsi nádherná,“ řekl Erik pořád ještě udiveně. „Nikdy jsem neviděl nikoho… Všude kolem tebe je opar. Jsi tak tajemná.“

Zdálo se, že se nad pouští rozhostilo ticho. Theino srdce bušilo tak prudce, až se otřásalo celé její tělo. *Co se to děje?*

„Připadá mi, že jsi součástí všeho tady kolem," pronesl tím svým rozumným dětským hlasem. „Patříš k tomu. A je tu takový klid…"

„*Ne*," řekla Thea. Netušila, co se děje, ale věděla, že musí vypadnout.

„Nechoď," ozval se, když se pohnula. Nasadil zaražený výraz smutného štěněte.

A pak se k ní natáhl. Vůbec ne divoce. Nechytil ji za zápěstí. Jen se dotkl hřbetu její ruky a hned ucukl, když sebou škubla.

Ale to nevadilo. Při tom letmém doteku jí vstaly chlupy na předloktí. A když se podívala do zelených očí s šedými tečkami, věděla, že on to taky cítil.

Něco jako bodavou rozkoš, závratné veselí. A – kontakt. Jako kdyby spolu komunikovali něčím hlubším než slovy.

Já tě znám. Vidím totéž co ty.

Thea zvedla ruku, aniž vlastně věděla, co dělá. Špičky prstů měla lehce roztažené, jako kdyby se chtěla dotknout zrcadla nebo ducha. Ruku zvedl i on. Pak zůstali zírat jeden na druhého.

A pak, těsně před tím, než se jejich prsty dotkly, Theu přepadla panika. Jako když ji polije ledovou vodou.

Co to *dělám*? Ztratila jsem rozum?

Najednou bylo všechno jasné – až moc jasné. Do všech detailů se před ní rozprostřela celá její budoucnost. Smrt

za porušení zákonů Říše temnot. Viděla sama sebe uprostřed Kruhu, kterému se snaží vysvětlit, že nechtěla prozradit tajemství, že se nechtěla sblížit s člověkem. Že to všechno byl omyl, bláhový nápad, protože ho chtěla vyléčit. Ale stejně jí přinesli Pohár smrti.

Představa byla tak silná, že vypadala jako věštba. Thea vyskočila, jako kdyby se pod ní zatřásla země, a udělala jedinou věc, která ji napadla.

Zostra vyštěkla: „Jsi *blázen*? Nebo máš jen rozpálenej mozek?“

Znovu se mu na tváři objevil zaražený výraz.

Je to člověk. Jeden z *nich*, připomněla si Thea. Do svého hlasu vložila ještě víc pohrdání. „Prej jsem součástí všeho kolem; udělala jsem něco s tvojí nohou. Jo, to určitě. Řekla bych, že taky věříš na Santa Clause.“

Teď vypadal překvapeně – a nejistě. Thea se rozhodla pro ránu z milosti. „Nebo se mě jen snažíš sbalit?“

„Cože? *Ne*,“ vykoktal. Zamrkal a rozhlédl se kolem. Poušť byla zase normální pouští. Šedozelená, vysušená a rovná. Podíval se na svoji nohu a ještě jednou zamrkal, jako kdyby se tím chtěl vrátit do skutečnosti. „Já… podívej, promiň, jestli jsem tě naštval. Netuším, co se to se mnou děje.“

Najednou se unaveně usmál. „Možná jsem z toho strachu trochu divnej. Asi nejsem tak statečnej, jak jsem si myslel.“

Thee se ulevilo. Spolknul to. Isis, děkuju, že lidi jsou hloupější než slepice.

„Já se tě nepokoušel sbalit. Já jen…“ Odmlčel se. „Víš, ani nevím, jak se *jmenuješ*.“

„Thea Harmanová.“

„Já jsem Erik Ross. Jsi tu nová, viď?“

„Jo.“ Přestaň se vybavovat a *zmiz*, přikázala sama sobě.

„Můžu tě tady provést nebo… Chtěl jsem říct, že *bych* tě zase rád viděl.“

„Ne,“ odpověděla rozhodně Thea. Nejradši by zůstala u toho jednoslabičného slova, ale chtěla, aby se definitivně vzdal svého nápadu. „Já *tě* vidět nechci,“ řekla. Byla příliš vynervovaná, než aby vymyslela něco lepšího.

Pak se otočila a odešla. Co jiného mohla dělat? V žádném případě se s ním nesměla bavit. I když byla zvědavá, proč se tolik staral o hada, nemohla se ho na to zeptat. Od teďka se od něj musí držet co nejdál.

Rozběhla se zpátky do školy. Okamžitě jí bylo jasné, že jde pozdě. Na parkovišti byl klid a před budovami z nepálených cihel nikoho neviděla.

Jsem tu první den, pomyslela si Thea. Její batoh ležel na místě, kam ho odhodila. Na asfaltu vedle něj byl sešit. Obojí popadla a rozběhla se do kanceláře.

Teprve v učebně fyziky, když podala učiteli svoji registrační kartu a kráčela podél řady zvědavých očí k prázdnému místu vzadu, si všimla, že sešit není její.

Upadl jí a otevřel se na stránce s nadpisem naškrabaným jasně modrým inkoustem: *Tasemnice a hlísti – úvod.* Pod ním bylo pár krásných obrázků s označením *Třída Turbellaria a Třída Trematoda*. Nervový systém a reprodukční orgány červů umělec vystínoval barevnými zvýrazňovači, ale také jim domaloval velké, hloupě se usmívající tváře. Vypadalo to komicky, ale také roztomile. Thea obrátila stránku a uviděla další kresbu: *Životní cyklus tasemnice prasat.*

Jejda.

Nalistovala první stránku. *Erik Ross, Zoologie, Individuální program I.*

Zaklapla sešit.

Jak mu ho má vrátit?

Část její mysli se strachovala, jak proběhne hodina fyziky a příští hodina počítačové aplikace. Další část se zabývala tím, co je normální dělat v každé nové škole nebo nové skupině lidí. Pozorovala, zaznamenávala, varovala před nebezpečím, snažila se přijít na to, jak zapadnout. A poslední část prostě řekla: nevěděla jsem, že tu mají třídu se zaměřením na zoologii.

Otázka, kterou Thea *nechtěla* sama sobě položit, byla: Co se to v poušti vlastně stalo? Jakmile si na událost vzpomněla, okamžitě ji vytlačila z hlavy. Určitě to mělo něco společného s jejími přecitlivělými smysly po splynutí s hadem.

Každopádně, nic to neznamenalo. Šlo jen o podivnou náhodu.

O přestávce se k ní hlavní chodbou, navzdory vysokým podpatkům, přihnala jako lvice Blaise.

„Jak to jde?“ zeptala se Thea, když ji Blaise zatáhla do prázdné třídy.

Blaise jen natáhla ruku. Thea vylovila z kapsy karneol.

„Podívej, zničila jsi mi řetízek,“ řekla Blaise. Odhodila dozadu vlasy tmavé jako půlnoc a zkoumala kámen, jestli není poškozený. „A tenhle jsem si navrhla sama.“

„Promiň. Pospíchala jsem.“

„Jo, a *proč*? Na co jsi ho potřebovala?“ Blaise nečekala na odpověď. „Ty jsi vyléčila toho kluka, viď? Já vím, že ho ten had kousl. Ale vždyť to je *člověk*.“

„Úcta k životu, pamatuješ?“ řekla Thea. „A nikomu neublížit.“ Ale neznělo to moc přesvědčivě.

„Na lidi se to nevztahuje. A co si o tom *myslel*?“

„Nic. Nevěděl, že ho léčím. Vlastně ani nevěděl, že ho had kousl.“ Nebyla to tak *úplně* lež.

Blaise se na ni podívala kouřově šedýma, nedůvěřivýma očima. Pak je zvedla k nebi a potřásla hlavou. „Pochopila bych, kdybys ho použila k tomu, abys mu *rozpálila* krev. Ale možná jsi trošku udělala i to.“

„Ne, *neudělala*,“ řekla Thea. Navzdory horku, které se jí vehnalo do tváře, zněl její hlas chladně a ostře. Při představě smrti pořád cítila hrůzu. „Vlastně ho už nikdy

nechci vidět," pokračovala nelítostně. „Taky jsem mu to řekla, ale mám tenhle hloupej *sešit* a nevím, co s ním udělat." Zamávala Blaise sešitem před obličejem.

„Ach." Blaise naklonila hlavu na stranu a zamyslela se. „No, já mu ho *donesu*. Nějak se ho pokusím najít."

„Fakticky?" Theu to překvapilo. „To je od tebe hezké."

„Jo, to je," potvrdila Blaise. Vzala sešit a podržela ho v prstech, jako kdyby si právě nalakovala nehty. „Dobrá, radši bych měla jít na další hodinu. Algebra." Zašklebila se. „Zatím ahoj."

Thea pozorovala, jak odchází, a přepadlo ji podezření.

Blaise obvykle nebyla tak ochotná. A to její „Zatím ahoj" bylo moc milé. Určitě něco chystá.

Thea sledovala její rudou košili. Blaise vyšla na hlavní chodbu a pak bez zaváhání zahnula do chodby se skříňkami studentů. U jedné ze skříněk stála postava s dlouhýma nohama a s vlasy barvy písku.

To je nejrychlejší hledání, jaké jsem kdy viděla, pomyslela si Thea trpce. Vykoukla za mořsky modrými dvířky rozbité skříňky.

Blaise velmi pomalu a s pohupováním v bocích došla k Erikovi. Položila mu ruku na záda.

Erik se obrátil a trochu nadskočil.

A Blaise tam jen tak stála.

Nic jiného dělat nemusela. Dokázala klukům zamotat hlavu jen tím, že *byla*. Dělaly to její nádherné tmavé vla-